

TIMPUL IUBIRILOR PERFECTE

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompa-
pania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor
întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei
descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu
scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

TIAGO REBELO

Tiago Rebelo s-a născut în 1964, la Lisabona, în Portugalia. A studiat Limbi și Literaturi Moderne la Universidade Nova de Lisboa. Jurnalist de profesie, și-a început cariera în 1986 la Rádio Renascença, unde a lucrat vreme de opt ani. În paralel, a fost corespondent pe probleme de politică la RTP. Din 1994 lucrează la TVI, principalul post de televiziune portughez, unde este coordonator al departamentului de știri. A debutat în 2001, cu romanul *Para Ti, Uma Vida Nova*, care l-a propulsat imediat în topul celor mai bine vânduți autori por-

tughezi. I-au apărut apoi alte 12 romane, printre care *O Último Ano em Luanda* (2008), *O Homem Que Sonhava Ser Hitler* (2010) sau *Breve História de Amor* (2011), ce au făcut ca în ultimul deceniu să fie o prezență constantă în topurile literare din Portugalia, dar și din Angola, Italia, Brazilia sau Argentina.

Vocea autorului

„Poveștile pe care le scriu eu sunt ficțiune. Cu toate acestea, dacă un scriitor ar elimina din scriitura sa toate lucrurile pe care le-a văzut sau le-a trăit, nu ar mai avea despre ce să scrie. În definitiv, nu putem vorbi decât despre lucruri pe care le știm, pe care le-am trăit, pe care le-am văzut și experimentat. Așa că, deși fictive, poveștile mele își au rădăcinile în cunoștințele și în experiența mea de viață.“

Tiago Rebelo

traducere din limba portugheză și note de
Cristina Drăghici

EDITURA ALLFA

O TEMPO DOS AMORES PERFEITOS

Tiago Rebelo

Copyright © Tiago Rebelo 2006

This edition published by agreement with Edições ASA II, 2012.

TIMPUL IUBIRILOR PERFECTE

Tiago Rebelo

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **REBELO, TIAGO**

Timpul iubirilor perfecte / Tiago Rebelo; trad.:
Cristina Drăghici. – București: ALLFA, 2013
ISBN 978-973-724-422-2

I. Drăghici, Cristina (trad.)

821.134.3-31=135.1

Soției mele, Teresa

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Dorina Ivan

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

În 1894, Coroana portugheză se confrunta cu tulburări sociale și cu o criză politică ce provocase deja căderea mai multor guverne de la Ultimatumul britanic, dat patru ani mai devreme, când Londra obligase Lisabona să își retragă trupele de pe teritoriul aflat între Angola și Mozambic. Era vorba despre o regiune întinsă, marcată cu trandafiri pe harta Africii și reclamată de către Portugalia în urma Conferinței de la Berlin, organizată de Germania la sugestia guvernului portughez, conferință care a avut loc între noiembrie 1884 și aceeași lună a anului următor, și care a dictat împărțirea Africii între țările europene participante. Totuși, puterile europene cu ambiții teritoriale în Africa cunoșteau dificultățile pe care le întâmpinau portughezii în a stabili posturi militare puternice în zonele mai puțin accesibile din interiorul continentului african. Așadar, pus în fața neputinței de a rezista din punct de vedere militar, guvernul portughez a semnat tratatul de la Londra, care stabilea din acel moment granițele celor două colonii. Această renunțare, precum și convingerea populară că legăturile familiei regale portugheze cu Coroana britanică erau prea strânse și dăunau intereselor naționale, au favorizat apariția unei crize politice, pe care opoziția republicană a sprijinit-o, de care a știut să profite și care a culminat cu căderea monarhiei constituționale în 1910.

Furtuna

I

Corveta cu trei catarge se înclină înspăimântător spre stânga din cauza forței cu care vântul umfla pânzele. Se scufundă apoi imediat, ca și cum ar fi alunecat pe o rampă, cu prora în direcția valului care creștea în față. Străbătu zidul de apă, pe care îl sparse cu o lovitură violentă, pentru a se înălța apoi din nou, în vreme ce o cantitate uriașă de apă scălda prora, măturând puntea cu o forță de nestăpânit și întorcându-se din nou în mare prin saborduri. Corveta mixtă Afonso de Albuquerque era un vas puternic, de șaiszeci și doi de metri, care putea ajunge până la 13,3 noduri, viteză pe care nu o atingea nici pe departe în acea seară cu vânturi furioase și mare agitată. Plecase din portul Lisabona în urmă cu patru zile, și avusese mereu parte de vreme proastă. Destinația ei era Luanda, unde, din ordinele Conducerii Departamentului Naval, urma să sprijine flota națională aflată în acel teritoriu african.

În a patra zi, furtuna deveni și mai puternică. Duelul înegal dintre Afonso de Albuquerque și forțele naturii, care începuse încă de la primele ore ale dimineții, ținu până pe înserate. Clătinatul nemilos al vasului provocase deja victime printre pasagerii mai puțin obișnuiți cu zbuciumul stomacului chinuit. Din fericire, ondulara se potoli la căderea serii, vântul se îmblânzi și acoperișul de nori joși și întunecați se deschise, pentru a face loc unei impresionante luni pline care își oglindea strălucirea de argint în apele oceanului Atlantic. Părea un miracol, căci era mijlocul lui martie, ultimele zile de iarnă din emisfera nordică, dar vremea furtunoasă nu cruțase deloc vasul, mai ales în acele ultime ore.

Cu ochii spre mare și cu coatele sprijinite de parapet, locotenentul Carlos Montanha profită de acel armistițiu incert al

elementelor naturii pentru a se bucura un pic de aerul pur al nopții, fumând și admirând frumusețea peisajului: o întindere nemărginită de apă incredibil de calmă și aparent inofensivă, care în urmă cu doar câteva ore se înfuriase și se agitase în valuri succesive, de câțiva metri, care lăsau impresia că ar vrea să înghită corveta. Acum, același ocean neîmblânzit se transformase într-o mare calmă iluminată de un clar de lună care îți tăia respirația. Preț de o clipă, Carlos Montanha se simți năucit de capriciile vremii. Întinse gâtul și suflă fumul țigării în aerul umed al nopții, golindu-și plămânii cu un oftat. Însă mintea lui era ocupată cu alte gânduri, mai îndepărtate. Corveta naviga de-a lungul coastei occidentale a Africii, trecuse deja de insulele Canare, iar locotenentul portughez încerca să își imagineze ce o să-i aducă viitorul, conștient fiind că se îndreaptă spre cea mai mare aventură a vieții lui.

O umbră se strecură pe tăcute pe punte și se apropie prin spatele locotenentului, făcându-l să se întoarcă din reflex pe călcâiele cizmelor de armată pe care le purta la uniformă militară kaki. Și, înainte de a putea să distingă ceva, auzi o voce de femeie:

— Bună seara, domnule locotenent.

— Bună seara, răspunse el, surprins.

Femeia îi întinse o mână mică, fragilă, înmănușată.

— Nu am avut încă ocazia să facem cunoștință, zise.

— Încântat să vă cunosc, locotenentul...

— ...Carlos Montanha, vă știu deja. Surâse, fericită că îl surprinsese din nou.

Carlos surâse și el, aprobând din cap. Buza superioară i se vedea cu greu pe sub mustața bogată cu vârfuri aristocratice. În schimb, ea observase că dinții lui albi formează o linie perfectă, care desena un surâs frumos, și hotărî pe loc că e un bărbat atrăgător, impunător, obișnuit cu siguranță să ducă o viață sănătoasă și să facă multe exerciții fizice. Foarte diferit de majoritatea bărbaților de societate pe care îi cunoștea, în general toți aroganți și cu maniere afectate. Însă firește că nu făcu niciun comentariu nelalocul lui. Nu lăsă nici măcar să i se ghicească gândurile.

— Leonor de Carvalho, se prezentată ea.

— Fiica colonelului Henrique Loureiro de Carvalho, știu. Era rândul lui să arate că știe cine e ea. Lumea e mică.

— Barca e mică, zise Leonor.

Locotenentul întoarse capul spre stânga și apoi spre dreapta, măsurând distanța de la pupă la proră cu o expresie teatrală.

— Draga mea domnișoară, nu e o barcă, e un vas, o corvetă, ca să fiu mai precis, și dacă te aude comandantul vorbind așa despre vasul lui de război o să se scandalizeze și o să se întristeze.

Leonor își înclină capul într-o parte, amuzată.

— Atunci cel mai bine ar fi să nu îi spunem nimic.

— Și eu sunt de aceeași părere, răspunse Carlos râzând.

Leonor arătă spre trabucul mic pe care el îl ținea strâns între degete, ca și cum ar fi fost un tac de biliard.

— Vă deranjează fumul?

— Nu, dimpotrivă, îl ador. Tocmai mă întrebam dacă locotenentul ar fi în stare să îmi ofere unul și să păstreze secretul.

Carlos o privi cu ochii măriți de uimire, încercând să ghicească din expresia ei dacă vorbește serios sau se amuză provocându-l. Leonor își mușcă buza de jos.

— Dacă ar afla mama, ar leșina.

— Și unde este mama dumneavoastră?

— În pat, în cabină, are rău de mare, sărmana. De când am plecat din Lisabona, nu a scos niciun cuvânt. Doar a vomitat.

Lui Carlos i se păru amuzant felul în care spusese acest lucru, și își imaginează pe loc martiriul mamei, induioșătoare în suferința ei, naufragiată într-o baltă urât mirositoare. Dar cum nu știa dacă îi este permis, nu râse, fiindu-i teamă să nu o supere cu vreo impertinență. Era totuși mama ei și, încă mai important, era soția colonelului. Ar fi fost bine să nu uite asta, își spuse, adoptând o expresie încruntată și abătându-și pentru o clipă atenția de la ea, sforțându-se să nu îi scape vreun hohot de râs care ar fi putut strica momentul.

— Domnule locotenent?...

— Da?... Ah, sigur, a fost o călătorie destul de violentă. Prea de tot, prea de tot...

— Și sora mea este în aceeași situație, zise ea resemnată. Vă închipuiți, eu am devenit infirmieră, alerg de la o cabină la

cealaltă ca să golesc vasele. Dezgustător. Duse mâna la față într-un gest prin care părea că ar fi vrut să își șteargă din memorie calvarul ultimelor zile.

— Și domnișoarei nu i s-a făcut rău?

— Dragul meu locotenent, niște zdruncinături nu sunt de ajuns ca să mă dărâme pe mine.

Carlos izbucni într-un hohot de râs pe care cu greu îl stăpânise mai înainte, ușurat de faptul că ea spusese ceva haios, care îi permitea să râdă de figura mamei, încă vie în mintea lui. O imagine destul de caraghioasă, dacă tot veni vorba.

— Nu râdeți, protestă ea veselă. E adevărat!

— Vă cred, vă cred...

Se așternu tăcerea. El prinse între buze trabucul aproape stins și trase din el de câteva ori, dispărând pentru un moment într-un nor de fum.

— Veți continua să mă provocați cu trabucul acela?

— Nu, nu... Scoase în grabă un port-trabuc din piele din unul dintre cele patru buzunare ale tunicii. Cu un cuțit circular, tăie vârful unui trabuc și o ajută să îl aprindă.

Când scăpără chibritul și se apropie de trabuc, chipul Leonorei se ilumina și Carlos se gândi că niciodată nu fusese atât de aproape de ea. Își făcu palmele căuș ca să protejeze flacăra pâlpâitoare de vânt. Leonor făcu același lucru, venind mai în față. El se aplecă. Ea îi ajungea până la umeri. Avea un trup subțire, aparent fragil, și un chip candid care poate nu se potrivea cu spiritul rebel ce părea să o caracterizeze. Părul de culoarea chihlimbarului îi dădea un aer unic, care tăia literalmente respirația, se gândi Carlos când își dădu seama că își ținuse respirația atunci când îi aprinsese trabucul, atent mai mult la bucele naturale care îi cădeau pe deasupra urechilor împodobite cu cercei lungi din aur fin. Ochii erau de un castaniu deschis, aprinși, nasul perfect, buzele cărnoase, senzuale. În pofida mirosului dulceag al fumului, reuși să simtă, cu o oarecare plăcere, aroma parfumului proaspăt pe care îl răspândea pielea ei albă și catifelată, bine îngrijită.

Leonor fumă trabucul fără vreo reținere. Nu o făcea cu intenția de a încălca vreo convenție socială, ci se vedea clar că apreciază sincer ritualul fumatului.

Se sprijiniră de parapet, umăr lângă umăr, cu ochii ațintiți spre mare. În aerul apos se simțea umiditatea. Era frig, dar nu insuportabil.

— Deci, domnule locotenent, sunteți pregătit pentru marea aventură africană?

— Cu siguranță.

— Și ce v-a determinat să alegeți Angola?

— În ziua de azi, Lisabona e doar o imensă confuzie, un cuib de intrigă, multă politică. Angola e mai simplă, mai potrivită pentru un militar.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise ea, dând din cap. Lăsa să iasă fumul fără să îl tragă în piept și cercetă trabucul pe care îl ținea strâns cu vârful degetelor.

— Dar nu e prima dată când merg în Luanda. Locuiesc acolo de doi ani. Am fost la Lisabona fiindcă trebuia să mă ocup de niște treburi personale și fiindcă îmi era dor. Doar timpul suficient ca să pot fugi din acea amețală și să mă întorc la viața activă.

— Ah, așa deci... nu îmi dădusem seama. Și unde sunteți repartizat?

— La biroul Căpităniei Porturilor din Provincia Angola. De fapt, am făcut serviciul militar la căpitănie, dar acum am fost repartizat la Malange. Acolo trebuie să mă duc acum.

— O nouă misiune, probabil mai grea?

Carlos dădu din umeri.

— Chiar eu am cerut transferul. Vreau să experimentez viața din sălbăticie. Sunt un soldat și, dacă pot să vă vorbesc sincer, m-am săturat de birocrație. Luanda e un loc foarte plăcut, dar lipsește acțiunea, moare omul de plictiseală.

— Nu îmi spuneți asta, fiindcă eu acolo mă duc.

— Pentru dumneavoastră e diferit.

— Fiindcă sunt femeie, presupun?

— Exact.

Leonor deveni serioasă și lăsa fumul să iasă, ca și cum ar fi fiert pe dinăuntru.

— Să nu mă înțelegeți greșit, se grăbi Carlos să spună, observându-i nemulțumirea, nu vreau să spun că femeile sunt mai puțin valoroase.

— Vreți să îmi dați impresia că sunteți unul dintre cei care cred că locul femeilor e acasă și că nu ar trebui să aibă o viață activă, să fie utile societății.

— În niciun caz, societatea ar fi un haos fără inegalabila capacitate feminină de a-i abate pe bărbați din drumul greșit. Vreau doar să spun că fiecare are rolul său. Femeile sunt prea valoroase ca să fie expuse pericolelor războiului și sălbăticiiei popoarelor care se opun înaintării civilizației creștine. Eu, dimpotrivă, sunt un soldat, și destinul meu este să îmi asum riscuri și să îmi dau viața pentru patrie, dacă va fi nevoie.

— Nu sunt deloc de acord cu acest lucru. Viața unei femei nu e mai valoroasă ca cea a unui bărbat.

— Se poate, dar fiecare se naște cu un rol în viață.

— E adevărat, nu vreau exagerez spunând că armata ar trebui să recruteze femei, dar insist că toate viețile au aceeași valoare.

— Cu siguranță, cu siguranță... consimți Carlos împăciuitor.

Se despărțiră cu un schimb de amabilități formale, folosind reverențele adecvate unei cunoștințe recente. Cu toate că era o persoană de origine bună și putea să se mândrească cu educația superioară primită de la tatăl său, un general de brigadă al armatei regale, și de la mama sa, sora primului conte de Mahém, și de asemenea descendentă a conților Arcos, locotenentul Carlos Montanha se simțea inhibat când se afla pe teritoriul feminin. Îi lipsea experiența practică, nu se adapta la subtilitățile delicatului spirit feminin, nu avea răbdare să facă curte și se îndepărta. Avusese aventurile lui, bineînțeles, dar fuseseră întotdeauna iubiri pe furiș și de nemărturisit, cu femei lipsite de importanță, femei care nu erau nimeni, care nu ar fi avut aprobarea unei societăți mult prea pretențioase și mult prea convinse de presupusa ei superioritate de caracter pentru a se încurca cu niște amărăți de nivel inferior. Cu toate acestea, Carlos nu permise niciodată ca statutul lui social să îl împiedice să facă ceva. E drept, onoarea era importantă pentru el și nu ar fi lăsat să îi fie pusă la îndoială de clevetelile sufletelor meschine care frecventau saloanele nobile ale regatului. De aceea, era discret când trebuia să fie, și atâta tot. Viața de cazarmă, începută în campaniile

coloniale din Mozambic, pe când avea doar șaisprezece ani, îl transformase într-un om dur, obișnuit să își concentreze toate energiile spre o unică sarcină, aceea de a supraviețui. Aflat la polul opus de ceea ce își imagina el că sunt relațiile obișnuite ale Leonorei, Carlos nu avusese niciodată nici disponibilitatea și nici vocația pentru a duce existența strălucitoare și inutilă a societății înalte din Lisabona. Stagiunile de la teatrul São Carlos nu erau pentru el. Cum obișnuia să spună, cu un orgoliu pe deplin justificat de nenumăratele acte de curaj pe care le avea la curriculum, singurul teatru pe care îl frecventa era cel al războiului.

Poate fiindcă era un om al pasiunilor, impetuos, incapabil să se mulțumească cu spațiul limitat al oamenilor obișnuți, neliniștit și mereu pe picior de plecare, dornic de a cuceri lumi noi, poate din această cauză aprecia atât de mult compania Leonorei. Ea i se păruse un spirit liber, căruia nu îi păsa de convenții, ceea ce putea fi chiar și mai lăudabil dacă se gândea că e fiica unui ofițer al armatei. Aparent, rigoarea militară care îl călăuzea pe tatăl ei nu produsese o fiică ascultătoare și conservatoare.

Într-adevăr, relația dintre Leonor și tatăl ei nu fusese niciodată una lipsită de probleme. Ea se revolta împotriva regulilor excesive, nu se lăsa domesticită, nu se lăsase niciodată, încă de când era copilă; și el înțelegea cu greu înclinația fiicei spre nesupunere. Fiind un militar obsedat de disciplină, obișnuit să comande fără să i se împotrivescă nimeni, colonelului nu prea îi picau bine rebeliunile. Se gândea că Leonorei îi face plăcere să îl provoace, când, în realitate, ea voia doar să își păstreze un spațiu al ei. Credea că are dreptul să ia decizii singură și, mai ales acum, că deja împlinise douăzeci de ani și era o femeie adultă, nu avea nevoie de un tată care să îi controleze toate mișcările. Spunea că nu este la armată, ca să meargă în pas de marș. Pe de altă parte, tatăl ei era iritat de personalitatea dificilă al fiicei, dar înlăuntrul lui îi admira tăria de caracter și avea pentru ea o slăbiciune care îl determina să își încalce propriile reguli mult mai des decât ar fi vrut să admită, pentru a se su-pune capriciilor ei.

Leonor tânjea după o viață nouă în Luanda, acolo unde le ceruse să vină tatăl ei, care fusese repartizat în urmă cu un an la palatul Guvernatorului General. Era foarte entuziasmată, și asta pentru că spera să găsească acolo o societate mai deschisă și o lume care aștepta să fie descoperită. În această privință, destinul îi rezerva mari surprize, și Leonor urma să aibă posibilitatea de a descoperi în sufletul său un curaj pe care nici măcar ea nu bănuia că îl are.

II

Carlos o întâlnește de dimineață, pe punte, sub artimon. Leonor se plimba pe acolo, la braț cu mama sa, încercând să-și omoare timpul.

— Bună ziua, domnule locotenent, îl salută, fermecătoare, cu surâsul ei sincer, insinuând o intimitate care o determină pe mamă să ridice bine capul ca să o analizeze pe furiș, surprinsă de atâta familiaritate. Doamna Maria Luísa Loureiro de Carvalho era o femeie de statură medie, robustă, cu coapse mari și, dacă e să ne luăm după aspectul făinos al chipului palid, cunoscuse și zile mai bune. Lui Carlos i se păru distantă, cu expresia severă a unui caracter rău. Sau era poate doar experiența răului de mare care o făcea să pară deosebit de acră. Nu știa ce să spună, nu o cunoștea. Oricum, în acea dimineață era clar că nu are chef de glumă.

— Locotenentul?... bombăni ea.

— Carlos Montanha, la dispoziția dumneavoastră, doamnă, se prezintă bătând din călcâie, hotărât și elegant. Îi luă degetele mâinilor înmănușate și se aplecă să îi sărute respectuos mâna, foarte formal, foarte milităresc, o apropiere a mânușii de fața perfect bărbierită, dinadins ca să lase o bună impresie. Ea își retrase încet mâna, neîncrezătoare, și se întoarse către fiică.

— Nu ne cunoaștem, nu-i așa? întrebă.

— Nu, mamă, ai fost atât de ocupată că nu ai avut posibilitatea să vezi pe nimeni de la bord.

— Asta chiar că e adevărat, se cutremură ea, cu o expresie suferindă. Ce oribil!

— Locotenentul Montanha mi-a făcut favoarea să îmi țină puțin de urât ieri seară, după ce a trecut furtuna.